

Nepodstatný “Hitler gentleman” a podstatná servilita Ferdinanda Peroutky.

Luděk Prokop

2. 10. 2016

Původně jsem nechtěl vůbec na neutuchající přiživování naprosto zanedbatelné, nepodstatné prkotiny ve věci výroku prezidenta o existenci článku F. Peroutky „Hitler gentleman“, jakkoli reagovat. Přestože ignorování podstaty věci, zda Ferdinand Peroutka tvořil či nikoli, servilní, oslavné články na vůdce, Adolfa Hitlera, je hodně iritující. Tím více, čím více hnidopišství bylo kolem výroku prezidenta nahromaděno. To vše, vygradovalo žalobou vnučky F. Peroutky opírající se o „nedostupnost“ článku.

Vzhledem k řadě vysoce oslavných článků F. Peroutky na vůdce, nejkutečnějšího reprezentanta svého národa Adolfa Hitlera, stává se existence článku „Hitler gentleman“ druhořadou, takřka zanedbatelnou prkotinou. Dávno jsme již navykli tomu, že jsme médií zahrnováni záplavami nepodstatných, nedůležitých a plytkých ptákovin, překrývajících podstatu problémů. Výrobou problémů tam, kde žádné nejsou, k překrývání problémů tam, kde problémy existují. V daném případě vyvstává základní otázka kdo, a proč vynakládá úsilí, (vzhledem k souvisejícím faktům), na plytkou žalobu a soud s prezidentem, respektive s naším státem? Pro informovanost (uvádím bez ověřování tak, jak jsem dnes obdržel v mailu, který mne inspiroval k tomuto psaní). To úsilí vynakládá Peroutkova vnučka Tereza Kaslová, která je rovněž vnučkou Bienerta, kolaboranta a zrádce. Peroutkovu dceru Evu si vzal za ženu Richard Bienert ml., syn Richarda Bienerta st., který byl dne 19. ledna 1942 jmenován v protektorátní Krejčího vládě ministrem vnitra. Od 12. března téhož roku byl zároveň náměstkem ministerského předsedy. Nakonec se 19. ledna 1945 stal krátce do 5. května 1945 i předsedou vlády. Zároveň s funkcí protektorátního premiéra vykonával stále i funkci ministra vnitra. Jako jeden z mála (bylo uděleno cca. 30ks) obdržel vysoké protektorátní vyznamenání – Svatováclavskou orlici III. stupně se zlatým věncem. Byl také členem delegace, kterou koncem dubna 1945 vyslal K. H. Frank na Západ s nabídkou separátního míru a společného boje proti SSSR.

Dne 31. července 1946 byl Národním soudem odsouzen za kolaboraci s nacisty. Dne 12. května 1947 byl těžce nemocen podmíněčně propuštěn a dožil v ústraní.

(Toto je možné len v Čechách, na Slovensku sa za podobné veci vešia. Pozn. autora) Skutečnost, že informace o druhém dědečkovi vnučky, které jde podle jejích slov o čest dědečka („Vznešeněji řečeno mi ale čest mého dědečka stojí za to, že se budu klidně soudit i roky a nemávnu nad tím rukou,“ řekla Kaslová v rozhovoru pro server Lidovky.cz.), že informace o druhém dědečkovi této vnučky, jsou zasunuty do sféry mlčení, nás samozřejmě nemůže u našich „investigativních - ryze jednosměrných - šťourálků“ nijak zaskočit, neřku-li překvapit.

Miloše Zemana podezírám, že záměrně nechává vygradovat své někdy „újezdy“ jindy „omyly“ takovou měrou, aby lidé, kteří vedle balastu zakrývajících podstatu věci, mají též zájem poznat onu podstatu, aby měli možnost dobrat se k této podstatě. Podařilo se mu to originálně v záležitosti originální umělecké skupiny „Pussy Riot“ bojující svérázným stylem za svobodu národů a méně originálně, v záležitosti F. Peroutky, zásluhou médií i vnučky, bojující za čest jednoho z jejích dědečků. Vezmeme-li v potaz, že „omyl“ Miloše Zemana (ať již záměrný, nebo neúmyslný), týkající se čtení (nečtení) článku „Hitler gentleman“, při radostném rozpoutání kampaně kavárenskou společností vyústěné do

soudního sporu, podstatně více znehodnocuje čest dědečka, než samotného Miloše Zemana, pak nám vnučka slavných dědečků přijde jako oběť kavárny. Když pro nic jiného, pak pro oživení a připomenutí celé škály článků a výroků F. Peroutky, za jehož čest v památce se vnučka statečně pere.

Dále jsou uvedené ukázky tvorby F. Peroutky, vyňaté z článku Redakce Echo24, která získala celé znění písemného zdůvodnění rozsudku týkajícího se sporu o výroky prezidenta Miloše Zemana o Ferdinandu Peroutkovi. Ferdinand Peroutka je autorem článků s názvy **Nový poměr k Německu, Češi, Němci a židé** a **Dynamický život**, z nichž některé ukázky jsou níže uvedeny. V článku **Nový poměr k Německu** (který byl v Přítomnosti podle obsahu vydán na konci roku 1938) se Ferdinand Peroutka věnuje novému poměru ve vztahu mezi Německem a Československem a mezi Francií s Anglií a Československem po Mnichovské dohodě a následkům této dohody. A doslovná citace: „My můžeme Němcům beze vší přetvářky a beze vší lsti a se zachováním důstojnosti vyložit, že náš vlastní zájem nás nyní vskutku vede ke spolupráci s nimi.“, a „V loajálním styku s německou říší chceme pracovati pro další život svého národa na prostoru, který nám zůstal.“.

V článku **Češi, Němci a židé** (který byl v Přítomnosti vydán dne 22. 2. 1939) lze shledat od Peroutky, perel celou řadu. „Abych předem řekl, co si myslím: rozdílnost v tónu mezi Čechem a Němcem, hovořícími o židovské otázce, nepochybně spočívá na rozdílné zkušenosti, kterou ti i oni s židovským elementem udělali. Každý organismus brání se otravě cizí látkou. Lze předpokládat, že roztok židovského elementu v německém životě byl tak silný, že na to německý organismus reagoval jako na otravu.“

Článek **Dynamický život** (který byl v Přítomnosti vydán dne 26. 4. 1939) vyšel u příležitosti padesátých narozenin Adolfa Hitlera. Peroutka v něm zmiňuje Hitlerovy úspěchy, zdůrazňuje, že uvádí fakta a nikoli úsudky na faktech nezávislé, zamýšlí se nad skutečným poměrem německého národa k vůdci (a dospívá k závěru, že Hitler je nejskutečnějším reprezentantem svého národa, čímž se vysvětluje jeho závratný vzestup k moci) a zvažuje, jaký poměr k Hitlerovi mohou mít neněmecké národy, jichž se stal v poslední době „protektorem, ochráncem nebo něčím podobným“. Dospívá pak k závěru, že nikdo nemůže být Čechem a Němcem zároveň a že tedy oba národy mohou mít společné státní představitele, avšak nemohou mít společné národní hrdiny. Tedy Hitler jedněm zůstává vůdcem národním i státním a druhým jen státním, přičemž za české národní vůdce označuje Peroutka prezidenta Dr. Emila Háchu a předsedu Národního souručenství Adolfa Hrubého.

Výslovně pak Peroutka mj. uvádí: „Německá říše oslavila padesáté narozeniny svého Vůdce Adolfa Hitlera způsobem, který odpovídá všem oněm pronikavým úspěchům, jež tento muž za pouhých šest let své vlády svému národu přinesl. Jak dnes věci stojí, nemají Němci nikoho, koho by ve své Walhalle, ve své galerii národních hrdinů postavili výše.“

Všechno, co se Němcům před deseti lety zdálo snem, učinil dnešní jejich Vůdce skutkem; nasytil velkými kusy německou národní hrdost, utlačenou ve světové válce; položiv připravený meč na západní hranici, zajistil si právo pořádat střední a východní Evropu po svém; jakási nová, ještě nepřehlédnutelná stavba je tu v počátcích; německý Vůdce stanul na onom významném rozcestí, kdy snad z vůdce národa stává se vůdce národů; zbavil západní mocnosti spojenců a vasalů v této části světa; ministři menších států putují do Německa týmiž cestami a přibližně ve stejných hodnotách, jako to činila jejich knížata ve středověku; po šesti letech vlády Adolfa Hitlera stojí celý svět pod dojmem, že vysychající Francie a rozpačitá Anglie jsou odsunovány do pozadí svalnatou rukou Německa, hýřícího mladými silami. Toto vše jsou ne úsudky, nýbrž fakta, nezávislá na úsudcích.

Jest jistá škola v politice, která se domnívá, že lze něčeho dosáhnout, jestliže se budeme na svět dívat přimhouřenýma očima a vidět napolo. Dávám přednost tomu, vidět jasné obrysy věcí – a kéž bychom to byli vždy dovedli! Přimhouřené oči na západě mohou si klásti pochybovačnou otázku, jaký je

skutečný poměr německého národa k muži, jenž toto vše pro něj vykonal, a není-li tu možný nějaký snadný rozkol. Jest to otázka lehkomyšlná, jaký bývá poměr národa k Vůdci, jenž vyplnil jeho denní i noční přání. Adolf Hitler mluví jako Němec, myslí jako Němec a jedná jako Němec.“, a „Závratný vzestup Hitlerův k moci je vysvětlitelný právě jen tím, že jest nejskutečnějším reprezentantem svého národa, že jeho akce se pohybují po starobylých stopách německé vůle k moci.“, a „Pozadím německých myšlenek jest německá síla. České politické metody musí se vytvářet podle našich vlastních poměrů a zkušeností. Jest pravděpodobno, že meč, jímž jiný tak zamával, bychom ani neuzvedli. Proto i když byl napsán Mein Kampf, obsahující vhodnou metodu pro národ velký, členové národa malého budou vždy se musit vracet pro poučení ke svým vlastním klasikům, kteří už před desítkami lety promýšleli způsob politické taktiky národa malého. Národní vůdcové mohou vyrůstat jen vždy z vlastní národní půdy.“.

Snad může porovnání závažnosti někdejších výroků Ferdinanda Peroutky, dědečka vnučky Terezy Kaslové, bojující za čest jeho památky, se závažností vyjádření našeho prezidenta o tom, že někdy někde četl článek Ferdinanda Peroutky, pod názvem „Hitler gentleman“, hodně vysvětlit v souvislosti s dalším obrovským plácnutím do vody, až to opět stříká všude kolem nás, plácnutím médií poplatných kavárenské sešlosti a opět majících z ostudy kabát. **Nikdy bych nevěřil, že „svobodná, demokratická“ média, dokáží dohonit a předhonit někdejší média totalitní, v absolutní nedůvěryhodnosti a servilitě vůči těm, kdo je ovládají.**

Dovětek: Jen idiot může urážet prezidenta své země, když byl zvolen ve svobodných a demokratických volbách volební většinou. Kdo neuznává výsledek voleb měl by se nad sebou zamyslet. A protože podle Ústavy nelze prezidenta soudit kromě doslova vyjmenovaných trestných činů je celá akce jen fraška, která nás jako národ poškozujíc doma i v zahraničí. A nelze vymáhat nic na prezidentské kanceláři protože ta není odpovědná za to co pan prezident dělá a říká. Tak to rozhodnutí soudu je protiústavní a nikdy nemělo být takto rozhodnuto. Jak je možné, že soudce nezná Ústavu a jak je možné, že proti tomu rozsudku ještě neprotestuje ministr spravedlnosti, soudcovská komora a Ústavní soud. Orgány v trestním řízení měli vnučce sdělit, že nelze za to prezidenta stíhat a tím je případ vyřešen. Mohli ji poradit pouze to, že si může vyžádat osobní setkání s prezidentem a o věci si osobně spolu o tom pohovořit. To je asi všechno.